

Arrest

nr. 339 622 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 31 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn.

Op 3 februari 2023 diende verzoekster een aanvraag in tot humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2024 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Op 4 april 2024 werd de onontvankelijkheidsbeslissing ingetrokken.

Op 10 januari 2024 diende verzoekster op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische (adoptie)vader.

Op 27 juni 2024 weigerde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 317 748 van 29 november 2024 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 31 mei 2025 weigerde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2024 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (...)1998

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) BERLARE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische adoptievader, de genaamde B. (RR. ...) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 27.06.2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 317 748 dd. 29.11.2024, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden de volgende documenten voorgelegd:

- Verzendbewijzen van geldoverschrijving van de referentiepersoon naar derden deze kunnen logischerwijze niet in overweging worden genomen. Voorzover deze in aanmerking dienen te worden aangenomen (quod non), zijn deze overschrijvingen geenszins voldoende vermits betrokkene heeft nagelaten bewijzen voor te leggen van haar onvermogen in het land van herkomst.

- Adoptievonnissen dd. 26.04.2023 uit Brazilië: hoewel in het adoptievonnissen uitdrukkelijk wordt vermeld dat de referentiepersoon, sinds de geboorte van betrokkene een sterke emotionele band met haar heeft onderhouden en dat de referentiepersoon de grootmoeder van vaderszijde financieel zou hebben gesteund, kan hieruit geenszins ondubbelzinnig worden afgeleid dat betrokkene daadwerkelijk financieel ten laste was van de referentiepersoon. De gestelde financiële ondersteuning aan de grootmoeder vormt op zichzelf geen sluitend bewijs van rechtstreekse of structurele financiële zorg voor betrokkene. Voorts wordt in het vonnis geen enkel objectief bewijsstuk vermeld waaruit blijkt welke vorm deze financiële steun heeft aangenomen,

noch met welke regelmaat of omvang deze werd verstrekt. Evenmin wordt toegelicht of, en zo ja op basis van welke stukken, de Braziliaanse rechtbank deze gestelde ondersteuning als feitelijk en relevant heeft geverifieerd. Het blijft daardoor onduidelijk op welke gegevens of bewijsstukken de rechter zich heeft gebaseerd om tot de beslissing tot adoptie te komen. Bovendien kan uit het vonnis geenszins blijken dat betrokkene als onvermogen werd beschouwd of dat zij wegens een gebrek aan middelen afhankelijk was van de referentiepersoon. De omstandigheden van betrokkene na het overlijden van haar grootmoeder worden summier beschreven, zonder dat er enige sociaaleconomische beoordeling van haar situatie is opgenomen. Er kan niet worden vastgesteld of de adoptie heeft plaatsgevonden op basis van feitelijke en controleerbare gegevens zoals vereist voor de beoordeling van financiële afhankelijkheid in het kader van art.40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, deze is geenszins aangetoond. Betrokkene heeft betreffende zijn onvermogen in het land van herkomst niets voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.01.2024 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 22 juncto artikel 26 van het wetboek internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel.

Ze licht het eerste middel toe als volgt:

"1. Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 40bis, p, 3 0 Vreemdelingenwet, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting).

Artikel 40bis 2 3 0 Vreemdelingenwet, vereist dat de bloedverwant in neergaande lijn ten laste moet zijn van de Belgische referentiepersoon opdat het recht op verblijf geopend kan worden. Dit houdt in dat de betrokkene afhankelijk is van de materiële bij stand van de referentiepersoon, om minimaal te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften.

Deze afhankelijkheid betreft een feitenkwestie, en kan bewezen worden met alle middelen van recht (HvJ 16 januari 2014, nr. c-423/12, Reyes).

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit 'dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen. 2

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft? quod non in casu. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011 , 9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoord worden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen- de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen X,vel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad, Zie:

"Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel) wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167,411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. " (RvV nr. 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid,

1. Procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling

- Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen — onvolledig dossier schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)

- Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188,987 van 18 december 2008)

- Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101. 544 van 6 december 2011) juncto

- Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)

De voormelde beginselen, gecombineerd met artikel 40bis Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

2. Toepassing in concreto

De verwerende partij meent opnieuw dat niet voldaan werd aan de voorwaarden voor gezinshereniging omdat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij ten laste was van de Belgische referentiepersoon en omdat zij onvoldoende bewijzen van onvermogen in het land van herkomst zou hebben voorgelegd.

Deze motivering is manifest onjuist. Verzoekster heeft verschillende stukken aangebracht waaruit blijkt dat zij onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon.

Ten eerste heeft verzoekster verschillende overschrijvingsbewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon gelden op zijn eigen Braziliaanse rekening zette. Verzoekster en haar grootmoeder hadden een volmacht op deze rekening en konden gelden afhalen.

Alwaar de gemachtigde voorhoudt dat gelden van de referentiepersoon naar derden werden overgeschreven, wijst verzoekster er op dat dit geen correcte weergave van de feiten is: de referentiepersoon schreef gelden naar zijn eigen Braziliaanse rekening over. Er is dus geen sprake van een overschrijving naar derden, in tegenstelling tot wat de gemachtigde beweert.

Dat de gemachtigde dit voorhoudt, getuigt van een onzorgvuldige behandeling. De gemachtigde heeft de voorgelegde stukken op gebrekkige wijze bestudeert [sic] en heeft de bestreden beslissing dus niet gebaseerd op correcte feiten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Ten tweede, zoals supra werd toegelicht, woonde verzoekster in Brazilië eerst bij haar paternale grootmoeder en later bij haar maternale grootmoeder. De heer O. B. F. en de heer S. D. hebben haar heel haar leven financieel ondersteund. Dit wordt ook bevestigd in het adoptievonnis:

"Verzoekers hebben echter altijd aangetoond dat zij sinds haar geboorte een zeer sterke emotionele band met de Geadopteerde hadden en dat er altijd belangstelling voor adoptie was, wat voorheen niet was gebeurd omdat de Geadopteerde onder de hoede van haar grootmoeder van vaderskant leefde en dat zij de Geadopteerde alleen kon opvoeden dankzij financiële steun van de verzoekers." (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt duidelijk dat de adoptievaders van verzoekster al heel haar leven financieel voor haar instaan.

Het adoptievonnis is reeds erkend en uitvoerbaar verklaard in de Belgische rechtsorde conform artikel 22 WIPR. De echtheid van de inhoud van het vonnis kan dus niet betwist worden.

De gemachtigde echter, stelt dat onduidelijk zou zijn of verzoekster daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon omdat de financiële ondersteuning aan haar grootmoeder geen sluitend bewijs zou zijn van rechtstreekse of structurele financiële zorg. Nochtans wordt de financiële afhankelijkheid letterlijk vermeld in het vonnis.

De gemachtigde stelt de inhoud van het vonnis in vraag en miskent hiermee artikel 22 WIPR. Artikel 26, §1 WIPR stelt het volgende:

"Een buitenlandse rechterlijke beslissing strekt in België tot bewijs van de vaststellingen gedaan door de rechter indien zij voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is gewezen.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse rechter worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Dit artikel stelt dus duidelijk dat een buitenlandse rechterlijke beslissing tot bewijs van vaststelling strekt, tenzij er een gevolg zou zijn dat onverenigbaar is met de openbare orde.

De gemachtigde legt enerzijds de bepalingen van het vonnis naast zich neer, maar laat anderzijds na om de motiveren waarom het vonnis onverenigbaar zou zijn met de openbare orde.

Verzoekster wijst er op dat dit een grove schending is van artikel 22 juncto 26 WIPR, nu de gemachtigde niet zomaar een buitenlandse rechterlijke beslissing naast zich mag neerleggen zonder een schending van de openbare orde aannemelijk te maken.

Tot slot wijst verzoekster er op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om te voorzien in haar eigen levensonderhoud. Verzoekster is niet gehuwd, heeft haar diploma middelbaar onderwijs behaald en heeft redelijke pogingen ondernomen om zichzelf te onderhouden, doch slaagde er niet in om rond te komen zonder steun van haar adoptievaders.

(...)

Er is duidelijk geen sprake van een zorgvuldige en correcte feitenvinding, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens geschonden werd. Zodoende schendt de verwerende partij artikel 40bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het eerste middel is gegrond."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

"Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt: (...)

(...)

In casu heeft verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven in België. Wat betreft het gezinsleven is de bescherming van artikel 8 EVRM gericht op de natuurlijke en 'normale' ontplooiing van familiale relaties en banden (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx t. België, 531). De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stipuleert wat precies moet verstaan worden onder 'familiebanden'. Concreet slaat het op de aanwezigheid van hechte persoonlijke banden (EHRM 24 januari 2017, nr. 25358/12, Paradiso en Campanelli t. Italië, 5140). Of er sprake is van een beschermenswaardige familiale band, moet bijgevolg blijken uit de feitelijke omstandigheden.

Verzoekster heeft gezinshereniging aangevraagd met haar Belgische adoptievader. Sinds juli 2022 verblijft verzoekster bij haar beide adoptievaders te B (...).

Verzoekster wijst er op dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden tussen vader en dochter (EHRM 15 oktober 2003, m. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34)

Zo wijst verzoekster er op dat zij financieel afhankelijk is van haar vaders. Hiervoor wijst zij naar de overschrijvingsbewijzen die werden gevoegd bij haar aanvraag en die verkeerd geïnterpreteerd werden door de gemachtigde.

In de bestreden beslissing wordt er geen rekening gehouden met het beschermenswaardig gezinsleven dat verzoekster heeft opgebouwd sinds zij in België verblijft. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geen beoordeling gemaakt op basis van artikel 8 EVRM.

Nochtans heeft verzoekster een gezinsleven in België opgebouwd. Zij woont sinds juli 2022 bij haar vaders. (...).

De gemachtigde was op de hoogte van het feit dat verzoekster bij haar vaders inwoont, dit blijkt uit de bestreden beslissing, en de gemachtigde had ook kennis kunnen van het feit dat verzoekster financieel afhankelijk is van haar vaders, doch heeft nagelaten om hier standpunt over in te nemen.

Dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met artikel 8 EVRM is bijzonder onzorgvuldig en schendt de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. Het tweede middel is gegrond."

Verzoekster licht in de feiten toe dat haar moeder 14 jaar was op het ogenblik van de geboorte en de relatie tussen haar moeder en haar vader op dat ogenblik reeds was verbroken. Zij stelt opgevoed geweest te zijn door de grootmoeder langs vaderszijde, die evenwel in 2015 overleed. Vervolgens zou zij, na omzwervingen, opgevangen zijn door haar maternale grootmoeder. Verzoekster voert aan gedurende heel haar leven gesteund geweest te zijn door haar nonkel, de heer O.B.F. [referentiepersoon] en zijn partner S.D. Zij stelt dat het zonder hen niet mogelijk geweest zou zijn om in haar levensonderhoud te voorzien. De voormelde heren gingen volgens verzoekster jaarlijks op reis naar Brazilië teneinde de familie van de heer O.B.F. en verzoekster zelf te bezoeken, waarbij ze vaak cash meegenomen hebben, aldus verzoekster. Zij kwam op 2 juli 2022 naar België en legde een aankomstverklaring af op 15 juli 2022. Op 25 april 2023 werd verzoekster officieel geadopteerd door de heer O.B.F. en de heer S.D. bij Braziliaans vonnis.

In het eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische toelichting bij de ingeroepen beginselen en wetbepalingen voert zij in een eerste middelonderdeel aan dat de motivering manifest onjuist is. Verzoekster heeft verschillende overschrijvingsbewijzen vorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon gelden op zijn Braziliaanse rekening zette. Verzoekster en haar grootmoeder hadden een volmacht op die rekening en konden geld afhalen. De gemachtigde motiveert evenwel dat gelden van de referentiepersoon naar derden werden overgeschreven, terwijl dit geen correcte weergave van de feiten is, aangezien de referentiepersoon gelden overschreef naar zijn eigen Braziliaanse rekening. Dat de gemachtigde spreekt van overschrijving naar derden, getuigt van een onzorgvuldige behandeling. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde die stukken op gebrekkige wijze bestudeerd en zich niet gebaseerd op correcte feiten waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoekster aan dat zij in Brazilië bij haar paternale grootmoeder en vervolgens bij haar maternale grootmoeder heeft gewoond, maar dat de heren O.B.F. en S.D. haar haar hele leven financieel ondersteund hebben, hetgeen wordt bevestigd in het adoptievonniss. Vervolgens citeert verzoekster uit het adoptievonniss en stelt zij dat daaruit duidelijk blijkt dat de adoptievaders al heel haar leven financieel voor haar instaan. Verzoekster stelt dat dit adoptievonniss erkend en uitvoerbaar verklaard is in de Belgische rechtsorde en de echtheid van het vonnis dus niet meer kan betwist worden. In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd dat het onduidelijk is of verzoekster daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon omdat de financiële ondersteuning aan de grootmoeder geen sluitend bewijs zou zijn van rechtstreekse of structurele financiële zorg, terwijl de financiële afhankelijkheid wordt vermeld in het vonnis. Nu de gemachtigde de inhoud van het vonnis in vraag stelt, miskent het volgens verzoekster artikel 22 van het WIPR. Verzoekster acht ook artikel 26 van het WIPR geschonden omdat deze bepaling stelt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing tot bewijs van de vaststelling strekt, tenzij er een gevolg zou zijn dat onverenigbaar is met de openbare orde. De gemachtigde legt, volgens verzoekster, de bepalingen van het vonnis naast zich neer en laat ook na te motiveren waarom het vonnis onverenigbaar zou zijn met de openbare orde. Volgens verzoekster is er geen sprake van een zorgvuldige en correcte feitenvinding, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Ze acht eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° (...);

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, in functie van haar Belgische adoptievader, moet aantonen ten laste te zijn van de Belgische adoptievader of zijn echtgenoot. Het ten laste zijn houdt een situatie van reële afhankelijkheid in om in het levensonderhoud te voorzien en dient te bestaan van in het herkomstland en op het ogenblik van de aanvraag.

Zoals blijkt uit het administratief dossier, heeft verzoekster om het ten laste zijn aan te tonen verschillende stukken voorgelegd. Vooreerst heeft zij verschillende overschrijvingsbewijzen voorgelegd, waaruit inderdaad blijkt dat de referentiepersoon vanuit België gelden op zijn Braziliaanse rekening zette. Volgens verzoekster hadden zij en haar grootmoeder een volmacht op die rekening om geld af te halen.

Dienaangaande motiveert de gemachtigde dat het om verzendbewijzen van geldoverschrijving van de referentiepersoon “naar derden” zou gaan, die “logischerwijze” niet in overweging worden genomen. Subsidiair motiveert de gemachtigde dat die overschrijvingen geenszins voldoende zijn, aangezien verzoekster heeft nagelaten bewijzen voor te leggen van haar onvermogen in het herkomstland.

Met verzoekster moet de Raad in deze zaak vaststellen dat al deze overschrijvingen inderdaad niet op correcte wijze kunnen beschouwd worden als louter overschrijvingen naar “derden” waarmee “logischerwijze” geen rekening kan gehouden worden. Het betreft immers inderdaad overschrijvingen (van grote bedragen) van de referentiepersoon naar een eigen Braziliaanse rekening, of van de echtgenoot van de referentiepersoon (blijkens het adoptievonnissen en de Belgische akte van adoptie eveneens adoptievader) naar de Braziliaanse rekening van de referentiepersoon. De referentiepersoon kan niet als “een derde” worden beschouwd. De enige “derde” die op enkele overschrijvingsbewijzen ook werd vermeld, betreft mevrouw A.M.F.B., waarvan verzoekster verklaart dat dit haar grootmoeder is waarbij ze heeft verbleven en die ook voorkomt op de stamboom, die zich in het administratief dossier bevindt. Deze overschrijvingen, waarop de naam van die vrouw ook bij de begunstigden staat vermeld, betreffen bovendien overschrijvingen van 2013, een ogenblik waarop verzoekster zelf nog minderjarig was.

De Raad volgt verzoekster bijgevolg dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze kon vaststellen dat enkel geldoverschrijvingen naar “derden” werden voorgelegd, die “logischerwijze” in dit dossier niet in overweging kunnen worden genomen. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden dat de geldoverschrijvingen niet aan een zorgvuldig onderzoek zijn onderworpen, terwijl deze relevant zijn in het kader van een onderzoek naar het ten laste zijn. Bijgevolg kon de gemachtigde zich ook niet van dit afzonderlijk onderzoek kwijten, door subsidiair te motiveren dat er geen bewijs van onvermogen in het herkomstland zou voorliggen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen kan verweerder in theorie gevolgd worden waar hij stelt dat “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoekster, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon. De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert

dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent inderdaad niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De bewijslast inzake de voorwaarde van 'ten laste zijn' rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoekster om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen.

Wat betreft de geldoverschrijvingen stelt verweerder in de nota dat verzoekster slechts verwijst naar de stortingen, die niet aan haar gebeurden maar op de eigen rekening van de referentiepersoon, doch hiermee toont ze volgens verweerder niet aan dat zij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door de referentiepersoon dat zij met deze steun kan voorzien in haar basisbehoeften. Verzoekster zou verder ook de motivering negeren dat er geen bewijs voorligt van haar onvermogen in het land van herkomst. Zonder een inzicht in het vermogen van verzoekster zou niet geïnterpreteerd kunnen worden of die bedragen fundamenteel, dan wel aanvullend waren om in haar levensonderhoud te voorzien.

Met dit betoog gaat verweerder in de nota met opmerkingen niet in op de foutieve motivering in de beslissing dat de geldoverschrijvingen volgens de gemachtigde naar "derden" werden gedaan, zodat logischerwijze ze niet in overweging kunnen worden genomen. Zoals blijkt uit het administratief dossier, waren die overschrijvingen allemaal naar de Braziliaanse rekening van de referentiepersoon zelf en was bij enkele overschrijvingen in 2013 ook de naam vermeld van A.M.F.B., waarvan verzoekster verklaart dat dit haar grootmoeder is waarbij ze heeft verbleven. Het is veeleer onredelijk of onlogisch van verweerder in de nota met opmerkingen om te verwachten dat alle overschrijvingen, rekening houdend met de specifieke context in deze zaak van de buitenlandse adoptie, op naam van de (destijds minderjarige) verzoekster hadden moeten zijn. Wat betreft het bijkomend argument van het aantonen van het onvermogen herhaalt de Raad dat de geldoverschrijvingen niet aan een zorgvuldig onderzoek zijn onderworpen, terwijl deze op zich hun eigen relevantie hebben in het kader van een onderzoek naar het ten laste zijn en de gemachtigde zich dan ook niet van dit afzonderlijk onderzoek kan kwijten, door subsidiair te motiveren dat er geen bewijs van onvermogen in het herkomstland zou voorliggen. Waar verweerder in de nota nog a posteriori motiveert dat moet nagegaan worden of de bedragen fundamenteel dan wel aanvullend waren en het moet gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voldoen, kan de Raad in theorie volgen, maar deze motieven niet lezen in de bestreden beslissing en blijkt ten overvloede uit het administratief dossier dat het om grote geldstortingen ging, en heeft het Braziliaans vonnis ook uitspraak gedaan over de noodzaak van die financiële steun (zie infra).

Dit betoog doet dan ook geen afbreuk aan de onzorgvuldige en foutieve motivering van de gemachtigde dat de geldoverschrijvingen naar derden zouden zijn gedaan en daarom logischerwijze niet in overweging worden genomen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft reeds aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder heeft verzoekster in het tweede onderdeel van het eerste middel een punt dat blijkt dat het Braziliaans adoptievonnissen in België is erkend.

Uit artikel 72 van het WIPR blijkt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing tot totstandkoming van een adoptie enkel wordt erkend als de bepalingen van de artikelen 365-1 tot 366-3 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW) in acht werden genomen en er een akte van adoptie wordt opgemaakt overeenkomstig artikel 367-2 van het BW. Uit deze laatste bepaling blijkt dat het de 'Federale Centrale Autoriteit' is, die oordeelt of is voldaan aan de voorwaarden voor de erkenning van een buitenlands adoptievonnissen. Daarbij heeft deze Federale Centrale Autoriteit onder meer nagegaan of de adoptiebeslissing door de bevoegde autoriteiten in het buitenland genomen is en in overeenstemming is met de aldaar geldende vormvereisten en procedures, of de rechterlijke beslissing kracht van gewijsde heeft, of de buitenlandse adoptiebeslissing kennelijk in strijd is met de openbare orde, rekening houdend met het belang van het kind, of de vereisten inzake de overbrenging van het kind zijn nageleefd en of de Belgische nationaliteits- of vreemdelingenwetgeving niet werd omzeild. Uit artikel 367-2, derde lid van het BW blijkt dat de akte van adoptie als bewijs geldt van de erkenning van de buitenlandse beslissing door de Federale Centrale Autoriteit. In fine van artikel 367-2 van het BW wordt ook bepaald dat de beslissing waaruit blijkt dat is voldaan aan de voorwaarden voor de erkenning in België van het buitenlands adoptievonnissen op eenvoudig vertoon van een afschrift van de akte van adoptie door iedere (administratieve) overheid of rechtsmacht moet worden erkend.

In casu bevat het administratief dossier (een uittreksel van) de (Belgische) "akte van adoptie", die is opgemaakt op 10 januari 2024 te B. Het betreft de volle adoptie van verzoekster door de referentiepersoon

en zijn echtgenoot, met uitwerking vanaf 5 juli 2023. Op basis van dit afschrift van de adoptieakte, en de samenlezing van artikel 72 van het WIPR en artikel 367-2 van het BW, moeten de Dienst Vreemdelingenzaken en de Raad aldus het Braziliaans vonnis erkennen (zie ook Kruger T., Verhellen J.-*Internationaal privaatrecht : de essentie*, die Keure, 2015, 168).

In casu kan verzoekster gevolgd worden dat uit de eensluidend verklaarde beëdigde vertaling van het Braziliaans vonnis blijkt dat de Braziliaanse familierechter, na uitvoerig onderzoek van voorgelegde documentatie door de Belgische referentiepersoon en zijn Belgische man, het horen van verzoekster, van "ID (...)", van de biologische ouders van verzoekster en getuigen heeft beslist dat *"de feiten aanvankelijk werden bevestigd, vooral met betrekking tot sociaal-affectieve aansluiting. De biologische ouders werden gehoord en bevestigden alles wat eerder vermeld was."* Eerder wordt in het vonnis vermeld dat: *"haar [van verzoekster] ouders hebben voor haar nooit gezorgd of gesteund. Verzoekers [referentiepersoon en zijn man] hebben echter altijd aangetoond dat zij sinds haar geboorte en zeer sterke emotionele band met de Geadopteerde hadden en dat er altijd belangstelling voor adoptie was, wat voorheen niet was gebeurd omdat de Geadopteerde onder de hoede van haar grootmoeder van vaderskant leefde en dat zij de Geadopteerde alleen kon opvoeden dankzij financiële steun van de verzoekers. Daarin staat dat de Geadopteerde alleen is gebleven na het overlijden van haar grootmoeder. De verzoekers begrijpen dat het een goed moment is om de adoptie af te ronden."* (eigen onderlijnen)

Zoals verzoekster aanvoert, blijkt uit dit in België erkend Braziliaans vonnis dat de financiële afhankelijkheid van verzoekster van de referentiepersoon (en zijn echtgenoot) uitdrukkelijk wordt vermeld in het vonnis. Er staat immers uitdrukkelijk dat de grootmoeder langs vaderskant, waarbij verzoekster leefde, haar enkel kon opvoeden dankzij financiële steun van de verzoekers, zijnde in dat vonnis de referentiepersoon en zijn echtgenoot. Hieruit blijkt wel degelijk dat de Braziliaanse rechter heeft vastgesteld dat de financiële ondersteuning aan de grootmoeder door de referentiepersoon noodzakelijke financiële steun voor verzoekster was. Hieruit blijkt eveneens dat, nu de grootmoeder verzoekster enkel kon opvoeden dankzij de financiële steun van de referentiepersoon en diens echtgenoot, verzoekster zelf afdoende onvermogen was om aangewezen te zijn op die steun. Anders kon de Braziliaanse rechter niet vaststellen dat de grootmoeder verzoekster *"alleen kon opvoeden dankzij"* die financiële steun. Nu dit adoptievonnis is erkend in de Belgische rechtsorde, kan de gemachtigde geen standpunt innemen dat strijdt met de inhoud van dit vonnis.

Waar de gemachtigde in de beslissing stelt dat in het vonnis geen enkel objectief bewijsstuk wordt vermeld waaruit blijkt welke vorm de financiële steun heeft aangenomen, noch met welke regelmaat of omvang die werd verstrekt, blijkt uit het vonnis enerzijds dat de rechter zich wel degelijk heeft gesteund op *"documentatie IK (...) en (...)"*. De gemachtigde heeft anderzijds zelf ook nagelaten, zoals supra is vastgesteld en terecht door verzoekster aangestipt, om de voorgelegde overschrijvingen zorgvuldig te onderzoeken qua omvang van de bedragen en regelmaat. Het kwam de gemachtigde toe zorgvuldig rekening te houden, zowel met de voorgelegde geldoverschrijvingen, als met de inhoud van het adoptievonnis, en deze in hun onderlinge samenhang en in het licht van de specifieke context van dit dossier op redelijke wijze te beoordelen.

Dit is in casu niet gebeurd, waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de relevante regelgeving ook wat betreft het adoptievonnis wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat uit geen enkel objectief verifieerbaar stuk kan blijken waarvoor de gelden die de referentiepersoon op zijn eigen rekening stortte werden aangewend door de grootmoeder van/en/of verzoekster. Indien die gelden voor verzoekster bestemd waren, mag ervan uitgegaan worden dat dit op enigerlei wijze concreet aantoonbaar moet zijn, zoals in de vorm van een mededeling. Volgens verweerder zou niets dergelijk voorliggen. De Raad moet evenwel vaststellen dat wel degelijk iets dergelijk voorligt, nu juist op verschillende geldoverschrijvingen blijkt dat niet enkel de naam van de referentiepersoon wordt vermeld als begunstigde, maar ook de naam van Mw. A.M.F.B., waarvan verzoekster verklaart dat dit haar grootmoeder is. De Raad leest ook de vermelding *"family support"* op een dergelijke geldoverschrijving.

Waar verweerder suggereert dat uit het relaas van de referentiepersoon blijkt dat hij nog belangen had in Brazilië, zoals een eigendom, waardoor hij evengoed gelden op zijn eigen rekening overmaakte ter behartiging van zijn belangen in Brazilië, blijkt dat in het verzoekschrift inderdaad wordt gesteld dat de referentiepersoon een grond had in Brazilië, doch dat hij die in 2014 zou verkocht hebben om de opbrengst te gebruiken ter ondersteuning van verzoekster. Dit laatste is niet verifieerbaar, maar er blijkt wel uit de door verzoekster voorgelegde objectieve stukken dat gelden werden overgemaakt met de naam A.M.F.B. als begunstigde en dat de Braziliaanse rechter heeft vastgesteld dat de financiële steun van de referentiepersoon en zijn echtgenoot noodzakelijk waren voor de opvoeding van verzoekster door haar grootmoeder.

Verder volgt de Raad verweerder in de nota niet waar hij stelt dat niet blijkt dat de inhoud van het vonnis is gebaseerd op objectieve stukken. Zoals hoger aangehaald, verwijst het vonnis immers niet enkel naar het horen van de betrokken partijen, de biologische ouders, getuigen en het horen van "ID (...)", maar ook naar documentatie dat door de referentiepersoon en zijn echtgenoot werden voorgelegd. Waar verweerder vervolgens stelt dat de gemachtigde niet ontkent dat verzoekster geadopteerd zou zijn, maar enkel vaststelt dat niet is aangetoond dat verzoekster onvermogen was in het herkomstland, noch dat zij ten laste was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, waardoor niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de gemachtigde de adoptie op zich inderdaad niet ontkent. De Raad moet evenwel verzoekster volgen waar zij stelt dat de gemachtigde voorbijgaat aan het feit dat de Braziliaanse rechter meer heeft vastgesteld dan enkel de adoptie. Hij heeft ook aangenomen dat de grootmoeder verzoekster "alleen" kon opvoeden dankzij de financiële steun van de referentiepersoon (en de echtgenoot), hetgeen neerkomt op het aannemen dat deze financiële steun van de referentiepersoon noodzakelijk was voor verzoekster in het herkomstland om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Waar verweerder in de nota nog ten overvloede stelt dat de biologische ouders betrokken waren bij het adoptieproces in 2023, zonder inzicht te verschaffen in het vermogen van de biologische ouders, blijkt inderdaad uit het adoptievonnissen dat de biologische ouders werden gehoord en er geen uitdrukkelijke cijfers worden vermeld aangaande hun vermogen, maar tevens dat de Braziliaanse rechter heeft vastgesteld dat "haar ouders (...) voor haar nooit (hebben) gezorgd of gesteund" en dat "de biologische ouders (...) (alles) bevestigden (...) wat eerder vermeld was."

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is eveneens in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 31 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES